

е планинска; растителността тръне и тръва. Населенъ е съ ескимоси. Името на о-ва е дадено отъ Беринга, който го открилъ въ 1728. Макаръ о-въ Св. Л. да е поблизу до азиатския материкъ отколкото до американския, Русия го отстъпила на Съединенитъ Държави.

Лаврентия (Заливъ Св.). Заливъ на Атлантически океанъ, между Лабрадоръ, Канада, Нови Брауншвейгъ и Нова Шотландия; дългъ 225 килом.

Лаврентия (Св.). Дяконъ, единъ отъ най-прочутитъ мъченици на ранната църква и прѣдмѣтъ на много старовѣрменни панегирики. Дяконувалъ въ Римъ, прѣзъ папуването на папа Сикста I (III в.); и въ това качество билъ патоваренъ особено съ грижата за бѣднитъ, сирачетата и вдовицитъ. Прѣзъ Валериановото гонение, правителството поискало отъ него, споредъ едно сказание, да му прѣдаде съкровищата на църквата, а той му прѣдставилъ бѣднитъ и болнитъ, като казалъ, че «тѣ сж неговитъ съкровища»; и като постоянноувалъ да отказва да принася жртва на езическитъ богове, билъ осжденъ да бжде изгоренъ на скара (около 258). Паметта му се споменува на 10 авг.

Лаврентия. Градъ въ Съединенитъ Държави (Масачузетсъ), на двата брѣга на р. Меримакъ, 42 килом. отъ устието ѝ, и на сжщото разстояние на сѣв.-зап. отъ Бостонъ; на бостонъ-мейнската, лоуелъ-лаврентийската и манчестеръ-лаврентийската желѣзници; 45,000 жит. Фабрики за памучни и вълнени платове; мелници. Градътъ има по-вече отъ 20 църкви, 2 народни и 3 спестовни банки, обществена библиотека съ 15,000

т. и др. Развитието на Л. отъ 1847, когато селението се обявило градъ, е било токо-речи безпримѣрно въ Нова Англия.

Лаврентия. Градъ въ Съединенитъ Държави (Канзасъ), на р. Канзасъ, на желѣзницата Канзасъ-Тихи океанъ и др.; 12,000 жит. Държавний университетъ е въ Л. и е важно учреждение; самият градъ е основанъ въ 1854.

Лавровъ (Петръ Лавровичъ). Русски философъ и социалистъ, емигрантъ въ западна Европа, род. въ Мелехово, въ псковската губерния, въ 1823. Л. билъ артилерийски пълковникъ и професоръ на математиката въ с. петербургската артилерийска академия, когато станжло Каракозовото покушение възъ живота на императора Александра II. Подозиранъ отъ властта, както и други русски писатели, Л. билъ арестуванъ прѣзъ май 1866, и на другата година интерниранъ въ вологоденската губерния. Военний сждъ, прѣдъ който той се явилъ само за да чье прѣждата си, го припозналъ виновенъ: 1) че е съчинилъ четири стихотворения неуважителни къмъ императора и баща му Николая; 2) че е показалъ съчувствие съ човѣци познати по прѣстѣпнитъ си тежненія, особено съ руския икономистъ и публицистъ Чернишевски; 3) че е обнародвалъ врѣдителни идеи. Въ 1870 Л. сполучилъ да избѣгне отъ административното си заточение и отишелъ въ Парижъ; тоя градъ той е напушталъ само въ 1873—77, за да ржководи, първенъ въ Цюрихъ, послѣ въ Лондонъ, едно русско социалистическо списание, и прѣзъ нѣколко мѣсеца отъ 1882, когато е билъ изгоненъ. Той е отъ 1870